Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

της 16ης Μαΐου 2017 *

«Οικονομική και νομισματική πολιτική — Προληπτική εποπτεία πιστωτικών ιδρυμάτων — Άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΕ) 1024/2013 — Άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 468/2014 — Ενιαίος εποπτικός μηχανισμός — Αρμοδιότητες της ΕΚΤ — Αποκεντρωμένη άσκηση από τις εθνικές αρχές — Αξιολόγηση της σημασίας πιστωτικού ιδρύματος — Αναγκαιότητα άμεσης εποπτείας από την ΕΚΤ»

Στην υπόθεση T-122/15,

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, με έδρα την Καρλσρούη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους A. Glos, K. Lackhoff και M. Benzing, στη συνέχεια, από τους A. Glos και M. Benzing, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους E. Κουπεπίδου, R. Bax και A. Riso, στη συνέχεια, από τους E. Κουπεπίδου και R. Bax, επικουρούμενους από τον H.-G. Kamann, δικηγόρο,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους W. Mölls και K.-P. Wojcik,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση της αποφάσεως ECB/SSM/15/1 της ΕΚΤ, της 5ης Ιανουαρίου 2015, η οποία λήφθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 4, και του άρθρου 24, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΕ) 1024/2013 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2013, για την ανάθεση ειδικών καθηκόντων στην ΕΚΤ σχετικά με τις πολιτικές που αφορούν την προληπτική εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ 2013, L 287, σ. 63), απόφαση με την οποία η ΕΚΤ δεν δέχθηκε ότι η προσφεύγουσα αποτελούσε λιγότερο σημαντική οντότητα, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Prek (εισηγητή), πρόεδρο, I. Labucka, J. Schwarcz, V. Kreuschitz και F. Schalin, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

γραμματέας: S. Bukšek Tomac, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 28ης Σεπτεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. **Ιστορικό της διαφοράς**

1 Η προσφεύγουσα, Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, είναι η τράπεζα επενδύσεων και αναπτύξεως (Förderbank) του ομόσπονδου κρατιδίου της Βάδης-Βυρτεμβέργης (Γερμανία). Συσταθείσα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου περί της περιφερειακής τράπεζας του ομόσπονδου κρατιδίου της Βάδης-Βυρτεμβέργης, είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, μοναδικός μέτοχος του οποίου είναι το ομόσπονδο κρατίδιο της Βάδης-Βυρτεμβέργης.

2 Στις 25 Ιουνίου 2014, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) ενημέρωσε την προσφεύγουσα κατ' ουσίαν ότι, λόγω της σημασίας της, ενέπιπτε στην αποκλειστική εποπτεία της ΕΚΤ και όχι στην από κοινού εποπτεία στο πλαίσιο του ενιαίου εποπτικού μηχανισμού (ΕΕΜ), κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΕ) 1024/2013 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2013, για την ανάθεση ειδικών καθηκόντων στην ΕΚΤ σχετικά με τις πολιτικές που αφορούν την προληπτική εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ 2013, L 287, σ. 63, στο εξής: βασικός κανονισμός), και την κάλεσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.

3 Στις 10 Ιουλίου 2014, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε την ανάλυση αυτή προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, τη συνδρομή ειδικών περιστάσεων, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και των άρθρων 70 και 71 του κανονισμού (ΕΕ) 468/2014 της ΕΚΤ, της 16ης Απριλίου 2014, που θεσπίζει το πλαίσιο συνεργασίας μεταξύ της ΕΚΤ, των εθνικών αρμόδιων αρχών και των εθνικών εντεταλμένων αρχών εντός του ΕΕΜ (ΕΕ 2014, L 141, σ. 1, στο εξής: κανονισμός-πλαίσιο ΕΕΜ).

4 Την 1η Σεπτεμβρίου 2014, η ΕΚΤ εξέδωσε απόφαση με την οποία χαρακτήρισε την προσφεύγουσα ως σημαντική οντότητα, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού.

5 Στις 6 Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα ζήτησε την επανεξέταση της αποφάσεως αυτής βάσει του άρθρου 24, παράγραφοι 1, 5 και 6, του βασικού κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 7 της αποφάσεως της ΕΚΤ της 14ης Απριλίου 2014 σχετικά με την ίδρυση διοικητικού συμβουλίου επανεξέτασης και τον κανονισμό λειτουργίας του (ΕΕ 2014, L 175, σ. 47). Πραγματοποιήθηκε ακρόαση στις 23 Οκτωβρίου 2014 ενώπιον του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως.

6 Στις 20 Νοεμβρίου 2014, το διοικητικό συμβούλιο επανεξετάσεως εξέδωσε γνώμη με την οποία διαπίστωσε τη νομιμότητα της αποφάσεως της ΕΚΤ.

7 Στις 5 Ιανουαρίου 2015, η ΕΚΤ εξέδωσε την απόφαση ECB/SSM/15/1 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η οποία κατήργησε και αντικατέστησε την απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 2014, πλην όμως διατήρησε τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως σημαντικής οντότητας. Η ΕΚΤ υπογράμμισε, ειδικότερα, με την απόφαση αυτή τα ακόλουθα:

— ο χαρακτηρισμός της προσφεύγουσας ως σημαντικής οντότητας δεν ήταν αντίθετος προς τους σκοπούς του βασικού κανονισμού·

— το προφίλ κινδύνου μιας οντότητας δεν ήταν κρίσιμο ζήτημα κατά το στάδιο του χαρακτηρισμού της και το άρθρο 70 του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ δεν μπορούσε να ερμηνευτεί ως εμπεριέχον κριτήρια μη ερειδόμενα στον βασικό κανονισμό·

— ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι συνέτρεχαν ειδικές περιστάσεις στην περίπτωση της προσφεύγουσας, έπρεπε περαιτέρω να εξακριβωθεί αν οι περιστάσεις αυτές δικαιολογούσαν τον επαναχαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως λιγότερο σημαντικής·

— κατ' εφαρμογήν του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, η έννοια των ειδικών περιστάσεων πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά και, ως εκ τούτου, μόνον εφόσον η άμεση εποπτεία από την ΕΚΤ ήταν ακατάλληλη ήταν δυνατός ο επαναχαρακτηρισμός μιας οντότητας ως «λιγότερο σημαντικής» αντί «σημαντικής»·

— η εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας στο πλαίσιο της ερμηνείας δεν την υποχρέωνε να εξακριβώσει τον αναλογικό χαρακτήρα της εφαρμογής, επί μιας οντότητας, των κριτηρίων του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, ενώ η εξέταση της «ακατ[αλληλότητας]» του χαρακτηρισμού μιας οντότητας ως σημαντικής δεν ισοδυναμούσε με τέτοια εξέταση της αναλογικότητας·

— ο πρόσφορος χαρακτήρας των εθνικών εποπτικών πλαισίων και η ικανότητά τους εφαρμογής υψηλών εποπτικών προτύπων δεν συνεπάγονταν τη διαπίστωση της ακαταλληλότητα της ασκήσεως άμεσης προληπτικής εποπτείας από την ΕΚΤ, καθόσον ο βασικός κανονισμός δεν εξαρτούσε την άσκησή της από την απόδειξη του απρόσφορου χαρακτήρα των εθνικών εποπτικών πλαισίων ή των εθνικών εποπτικών προτύπων.

II. **Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Μαρτίου 2015, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Ιουλίου 2015, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ της ΕΚΤ.

10 Με απόφαση της 27ης Αυγούστου 2015, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε στην Επιτροπή να παρέμβει υπέρ της ΕΚΤ.

11 Στις 9 Οκτωβρίου 2015 η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως.

12 Κατόπιν προτάσεως του τετάρτου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας του, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.

13 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

14 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 28ης Σεπτεμβρίου 2016.

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, διατάσσοντας παράλληλα τη διατήρηση των αποτελεσμάτων που συνδέονται με την αντικατάσταση της αποφάσεως της 1ης Σεπτεμβρίου 2014·

— να καταδικάσει την ΕΚΤ στα δικαστικά έξοδα.

16 Η ΕΚΤ και η Επιτροπή ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III. **Σκεπτικό**

17 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους, οι οποίοι κατ' ουσίαν αφορούν, ο πρώτος, παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 70 του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ κατά την επιλογή των κριτηρίων τα οποία εφάρμοσε η ΕΚΤ, ο δεύτερος, πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, ο τρίτος, παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο τέταρτος, κατάχρηση εξουσίας λόγω της μη ασκήσεως από την ΕΚΤ της εξουσίας της εκτιμήσεως και, ο πέμπτος, παράβαση της υποχρεώσεως της ΕΚΤ να λάβει υπόψη το σύνολο των κρίσιμων στη συγκεκριμένη υπόθεση περιστάσεων.

1. **Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά τον νομικώς εσφαλμένο χαρακτήρα των κριτηρίων τα οποία εφάρμοσε η ΕΚΤ**

18 Στο πλαίσιο του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, κυρίως τρεις αιτιάσεις.

19 Η πρώτη αιτίαση αφορά εσφαλμένη ερμηνεία της προϋποθέσεως περί της «ακατ[αλληλότητας]» του χαρακτηρισμού μιας οντότητας ως σημαντικής, που περιέχεται στο άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ. Με τη δεύτερη αιτίαση η προσφεύγουσα προσάπτει στην ΕΚΤ ότι διαπίστωσε ότι είναι κατάλληλος ο χαρακτηρισμός της ως σημαντικής οντότητας, ανεξαρτήτως της εξετάσεως των ιδιαιτέρων και πραγματικών συνθηκών και χωρίς να λάβει υπόψη τους σκοπούς και τις αρχές του βασικού κανονισμού. Στο πλαίσιο της τρίτης αιτιάσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στην ΕΚΤ ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας των «ειδικών περιστάσεων», που περιέχεται στο άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

1. ***Κρίσιμες διατάξεις του βασικού κανονισμού και του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ***

20 Το άρθρο 4 του βασικού κανονισμού, με τίτλο «Καθήκοντα που ανατίθενται στην ΕΚΤ», ορίζει στην παράγραφο 1 ότι, «στο πλαίσιο του άρθρου 6, η ΕΚΤ [...] διαθέτει αποκλειστική αρμοδιότητα να εκτελεί, για σκοπούς προληπτικής εποπτείας, τα κατωτέρω καθήκοντα όσον αφορά όλα τα πιστωτικά ιδρύματα που είναι εγκατεστημένα στα συμμετέχοντα κράτη μέλη». Ακολουθεί κατάλογος με εννέα καθήκοντα.

21 Το άρθρο 6 του βασικού κανονισμού, με τίτλο «Συνεργασία εντός του ΕΕΜ», υπογραμμίζει στην παράγραφο 1 ότι «η ΕΚΤ εκτελεί τα καθήκοντά της στο πλαίσιο ενιαίου εποπτικού μηχανισμού αποτελουμένου από την ΕΚΤ και τις αρμόδιες εθνικές αρχές» και ότι «[η] ΕΚΤ είναι υπεύθυνη για την αποτελεσματική και συνεπή λειτουργία του ΕΕΜ». Στο πλαίσιο του ΕΕΜ, από την οικονομία του άρθρου 6, παράγραφοι 4 έως 6, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι η προληπτική εποπτεία των «σημαντικών» οντοτήτων και η προληπτική εποπτεία των οντοτήτων οι οποίες χαρακτηρίζονται ως «λιγότερο σημαντικές» διαφοροποιούνται όσον αφορά επτά από τα εννέα καθήκοντα του καταλόγου του άρθρου 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

22 Εξ αυτών απορρέει, πρώτον, ότι η προληπτική εποπτεία των «σημαντικών» οντοτήτων απόκειται αποκλειστικώς στην ΕΚΤ. Το ίδιο ισχύει και για την προληπτική εποπτεία των «λιγότερο σημαντικών» οντοτήτων, όσον αφορά τα απαριθμούμενα στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και γ′, του βασικού κανονισμού καθήκοντα.

23 Δεύτερον, όσον αφορά τις «λιγότερο σημαντικές» οντότητες και τα λοιπά καθήκοντα που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, από τη συνδυαστική ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφοι 5 και 6, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι η άσκησή τους ανατίθεται, υπό τον έλεγχο της ΕΚΤ, στις εθνικές αρχές, οι οποίες επομένως ασκούν άμεση προληπτική εποπτεία στις εν λόγω οντότητες. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, «με την επιφύλαξη της παραγράφου 5 του παρόντος άρθρου, οι αρμόδιες εθνικές αρχές εκτελούν και έχουν την ευθύνη για τα καθήκοντα […] και για τη θέσπιση όλων των συναφών εποπτικών αποφάσεων αναφορικά με τα πιστωτικά ιδρύματα της παραγράφου 4, πρώτο εδάφιο, του παρόντος άρθρου, εντός του πλαισίου και σύμφωνα με τις διαδικασίες της παραγράφου 7 του παρόντος άρθρου».

24 Πάντως, η άσκηση αυτής της άμεσης προληπτικής εποπτείας οριοθετείται από την ΕΚΤ, η οποία έχει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 5, στοιχεία α′ και β′, του βασικού κανονισμού, την εξουσία, αφενός, να απευθύνει στις εν λόγω αρχές «κανονισμούς, κατευθυντήριες γραμμές ή γενικές οδηγίες […] σύμφωνα με τις οποίες τα καθήκοντα που ορίζονται στο άρθρο 4 [του εν λόγω κανονισμού], ασκούνται από τις αρμόδιες εθνικές αρχές» και, αφετέρου, να απαλλάσσει την εθνική αρχή από τα καθήκοντά της «[αποφασίζοντας] να ασκεί η ίδια άμεσα τις σχετικές εξουσίες για ένα ή περισσότερα πιστωτικά ιδρύματα».

25 Από το άρθρο 6, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού απορρέει ότι η ΕΚΤ είναι αρμόδια για τη θέσπιση του πλαισίου οργανώσεως των πρακτικών λεπτομερειών της συνεργασίας στο πλαίσιο του ΕΕΜ. Επ' αυτής της βάσεως η ΕΚΤ εξέδωσε τον κανονισμό-πλαίσιο ΕΕΜ.

26 Τρίτον, επισημαίνεται ότι το άρθρο 6, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού χρησιμοποιεί ως κριτήριο κατανομής των καθηκόντων στο πλαίσιο του ΕΕΜ το κριτήριο της σημασίας της εποπτευόμενης οντότητας. Επί της βάσεως αυτής, πραγματοποιείται διάκριση μεταξύ των «λιγότερο σημαντικών» και των «σημαντικών» οντοτήτων. Παρατίθενται τρία κριτήρια, ήτοι το μέγεθος (άρθρο 6, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο i, του βασικού κανονισμού), η σημασία για την οικονομία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή ενός συμμετέχοντος κράτους μέλους (άρθρο 6, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο ii, του βασικού κανονισμού) και το φάσμα των διασυνοριακών δραστηριοτήτων του ιδρύματος (άρθρο 6, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο iii, του βασικού κανονισμού).

27 Τα κριτήρια αυτά διευκρινίζονται περαιτέρω στο άρθρο 6, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο «ένα πιστωτικό ίδρυμα ή χρηματοδοτική εταιρεία συμμετοχών ή μεικτή χρηματοοικονομική εταιρεία συμμετοχών δεν θεωρείται λιγότερο σημαντική, εκτός εάν αυτό δικαιολογείται λόγω ειδικών περιστάσεων που πρέπει να διευκρινιστούν στη μεθοδολογία, εφόσον πληρούται οποιαδήποτε από τις ακόλουθες προϋποθέσεις». Στις προϋποθέσεις αυτές συγκαταλέγεται, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο i, του ίδιου κανονισμού, η συνολική αξία των στοιχείων του ενεργητικού που υπερβαίνει τα 30 δισεκατομμύρια ευρώ.

28 Τέλος, τέταρτον, από το άρθρο 6, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός ιδρύματος ως «σημαντικού» μπορεί να απορριφθεί υπό «ειδικές περιστάσεις» τις οποίες η ΕΚΤ πρέπει να διευκρινίσει.

29 Αυτή η διευκρίνιση των «ειδικών περιστάσεων», οι οποίες είναι δυνατό να αποκλείσουν τον χαρακτηρισμό του «σημαντικού» ο οποίος έχει αποδοθεί σε πιστωτικό ίδρυμα, περιλαμβάνεται στα άρθρα 70 και 71 του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, η ερμηνεία των οποίων είναι επίμαχη στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Από το άρθρο 70, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι πρόκειται για «ιδιαίτερες και πραγματικές συνθήκες [που] καθιστούν ακατάλληλο τον

χαρακτηρισμό μιας εποπτευόμενης οντότητας ως σημαντικής, λαμβανομένων υπόψη των στόχων και των αρχών του [βασικού κανονισμού] και, ιδίως, της ανάγκης να διασφαλιστεί η συνεπής εφαρμογή υψηλών εποπτικών κανόνων». Το άρθρο 70, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού υπογραμμίζει ότι ο όρος «ειδικές περιστάσεις» πρέπει να ερμηνεύεται στενά. Τέλος, το άρθρο 71, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ προτάσσει την ανάγκη της κατά περίπτωση και ειδικής εξετάσεως των εν λόγω ειδικών περιστάσεων για κάθε υπαγόμενη σε προληπτική εποπτεία οντότητα.

2. ***Περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως***

30 Στην προσβαλλόμενη απόφαση η ΕΚΤ επισήμανε ότι η αξία του ενεργητικού της προσφεύγουσας υπερέβαινε τα 30 δισεκατομμύρια ευρώ και δεν δέχθηκε τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί συνδρομής ως προς αυτήν «ειδικών περιστάσεων», υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, οι οποίες δικαιολογούσαν την εξακολούθηση της υπαγωγής της στην άμεση προληπτική εποπτεία των γερμανικών αρχών.

31 Η ΕΚΤ έκρινε στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι η εκ μέρους της άμεση εποπτεία της προσφεύγουσας ήταν «αντίθετη προς τους σκοπούς του βασικού κανονισμού» και ότι, ως εκ τούτου, η εποπτεία αυτή δεν ήταν ακατάλληλη, υπό την έννοια του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ. Συναφώς, στη γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως, κατόπιν της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, υπογραμμίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι τα σχετικά με τη σημασία κριτήρια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού μπορούσαν να μην εφαρμοσθούν λόγω «ειδικών περιστάσεων», μόνον εάν οι περιστάσεις αυτές συνεπάγονταν ότι οι σκοποί του βασικού κανονισμού, και, ιδίως, η ανάγκη διασφαλίσεως της συνεπούς εφαρμογής των υψηλών προτύπων προληπτικής εποπτείας, μπορούσαν να εκπληρωθούν καλύτερα με την άμεση εποπτεία από τις εθνικές αρχές, πράγμα το οποίο η προσφεύγουσα δεν απέδειξε.

32 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία την οποία ανέπτυξε η προσφεύγουσα, η οποία κατ' ουσίαν αφορά τον επαρκή χαρακτήρα της προληπτικής εποπτείας την οποία ασκούν οι εθνικές αρχές, δεδομένου του προφίλ ιδιαιτέρως χαμηλού κινδύνου το οποίο έχει, η ΕΚΤ έκρινε ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι κατ' ουσίαν αλυσιτελής, καθόσον η εξέταση του κινδύνου που εγκυμονεί ένα ίδρυμα για τη σταθερότητα του χρηματοοικονομικού συστήματος ή για τους πιστωτές του δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά το στάδιο του χαρακτηρισμού μιας οντότητας. Έκρινε, επίσης, ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να προβεί σε εξέταση του αναλογικού χαρακτήρα του χαρακτηρισμού ενός πιστωτικού ιδρύματος ως σημαντικού. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, έκρινε ότι έπρεπε να περιορισθεί μόνον στην εξέταση της ακαταλληλότητας της άμεσης εποπτείας από την ΕΚΤ.

33 Τέλος, η ΕΚΤ τόνισε περαιτέρω ότι, ακόμη και αν θεωρεί ότι συντρέχουν ειδικές περιστάσεις, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, ως προς την εποπτευόμενη οντότητα, στην ίδια εναπόκειται να εξακριβώσει αν αυτές οι ειδικές περιστάσεις είναι ικανές να δικαιολογήσουν τον χαρακτηρισμό πιστωτικού ιδρύματος ως «λιγότερου σημαντικού» αντί «σημαντικού».

3. ***Επί της αιτιάσεως η οποία αφορά πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της προϋποθέσεως σχετικά με την ακαταλληλότητα του χαρακτηρισμού μιας οντότητας υποκείμενης σε προληπτική εποπτεία ως «σημαντικής»***

34 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 31 ανωτέρω, από την προσβαλλόμενη απόφαση, σε συνδυασμό με τη γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως, προκύπτει ότι η ΕΚΤ θεώρησε ότι η εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ μπορούσε να εμποδίσει τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως σημαντικής οντότητας μόνον εφόσον η άμεση προληπτική εποπτεία από τις εθνικές αρχές ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για τη διασφάλιση των σκοπών του βασικού κανονισμού απ' ό,τι η εποπτεία από την ΕΚΤ.

35 Η προσφεύγουσα εκτιμά, κατ' ουσίαν, ότι η ανάλυση αυτή ενέχει πλάνη περί το δίκαιο. Υποστηρίζει ότι η αναφορά, στο άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, στην ακαταλληλότητα του χαρακτηρισμού μιας οντότητας υποκείμενης σε προληπτική εποπτεία ως «σημαντικής» συνιστά αόριστη νομική έννοια η οποία πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας που καθιερώνεται στο άρθρο 5, παράγραφος 4, ΣΕΕ, η οποία αρχή διέπει τον τρόπο με τον οποίο τα θεσμικά όργανα της Ένωσης οφείλουν να ασκούν τις δραστηριότητές τους. Εξ αυτών συνάγεται ότι ο χαρακτηρισμός οντότητας ως «σημαντικής» με βάση το κριτήριο του μεγέθους δεν δικαιολογεί την άμεση προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ και είναι, ως εκ τούτου, «ακατάλληλος», ως μη αναγκαίος, όταν ο έλεγχος από την αρμόδια εθνική αρχή υπό τη μακροπροληπτική εποπτεία της ΕΚΤ αρκεί για την επίτευξη των σκοπών του βασικού κανονισμού. Επιπλέον, οι δύο αυτές διατάξεις, σύμφωνα με το γράμμα τους, δεν αντιτίθενται στην εξέταση της αναλογικότητας του χαρακτηρισμού μιας οντότητας ως σημαντικής. Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τη συστηματική και τελολογική ερμηνεία των δύο αυτών διατάξεων. Η προσφεύγουσα αρνείται, επίσης, ότι υπήρξε μεταβίβαση αρμοδιότητας προς την ΕΚΤ όσον αφορά το σύνολο των καθηκόντων του άρθρου 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, έναντι όλων των οντοτήτων. Αντιθέτως, από την ερμηνεία των διατάξεων αυτών, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, συνάγεται ότι, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, υπήρξε μεταβίβαση αρμοδιότητας μόνον όσον αφορά τις σημαντικές οντότητες, ενώ η άμεση προληπτική εποπτεία των λιγότερο σημαντικών οντοτήτων εξακολουθεί να αποτελεί αρμοδιότητα των εθνικών αρχών.

36 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα προτείνει ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, υπό το πρίσμα μιας επιταγής περί υπάρξεως αναγκαιότητας για άμεση προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ, την οποία συνεπάγεται η αρχή της αναλογικότητας, ακόμη δε και η αρχή της επικουρικότητας, που καθιερώνονται με το άρθρο 5 ΣΕΕ. Επομένως, η ΕΚΤ έπρεπε να εξακριβώσει αν η προληπτική εποπτεία από τις γερμανικές αρχές μπορούσε να εκπληρώσει τους σκοπούς του βασικού κανονισμού. Ως εκ τούτου, στον βαθμό που η προσφεύγουσα απέδειξε ότι είχε προφίλ χαμηλού κινδύνου, ο επιδιωκόμενος από τον βασικό κανονισμό σκοπός της προστασίας της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας εκπληρωνόταν επαρκώς από την άσκηση της εκ μέρους των γερμανικών αρχών εποπτείας. Τούτο δικαιολογούσε, σύμφωνα με την άποψη αυτή, τον εκ νέου χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως «λιγότερο σημαντικής», κατ' εφαρμογήν του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

37 Η ΕΚΤ και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο της ερμηνείας αυτής. Ειδικότερα, εκτιμούν κατ' ουσίαν ότι οι αρχές της αναλογικότητας και της επικουρικότητας έχουν ήδη ληφθεί υπόψη από τον νομοθέτη κατά την κατάρτιση του βασικού κανονισμού, προβλέποντας την αποκεντρωμένη άσκηση από τις εθνικές αρχές ορισμένων καθηκόντων τα οποία απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, έναντι των οντοτήτων που έχουν χαρακτηριστεί ως λιγότερο σημαντικές.

38 Πρέπει να επισημανθεί προκαταρκτικώς ότι με τα υπομνήματά της η προσφεύγουσα δεν προβάλλει, ρητώς ή σιωπηρώς, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, αντλούμενη από το ότι το άρθρο αυτό είναι αντίθετο με τις αρχές της αναλογικότητας ή της επικουρικότητας ή με το άρθρο 6 του βασικού κανονισμού. Ως εκ τούτου, στα υπομνήματά της, η προσφεύγουσα επέλεξε ως μόνο έρεισμα της επιχειρηματολογίας της την ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως, χωρίς να αμφισβητήσει το κύρος της.

39 Προκειμένου να διευκρινιστούν τα ζητήματα ερμηνείας τα οποία προβάλλονται στο πλαίσιο αυτό και να προσδιοριστεί το ακριβές περιεχόμενο του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, πρέπει να ληφθεί υπόψη όχι μόνο το γράμμα του, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτό εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, VEMW κ.λπ., C-17/03, EU:C:2005:362, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

40 Εξάλλου, σε περίπτωση κατά την οποία η γραμματική ερμηνεία και η ερμηνεία βάσει του ιστορικού θεσπίσεως κανονισμού, ιδίως δε μίας εκ των διατάξεών του, δεν καθιστούν δυνατό να εκτιμηθεί το ακριβές περιεχόμενό του, το οικείο νομοθέτημα πρέπει να ερμηνευθεί βάσει τόσο του σκοπού του όσο και της εν γένει οικονομίας του (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1998, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-68/94 και C-30/95, EU:C:1998:148, σκέψη 168, και της 25ης Μαρτίου 1999, Gencor κατά Επιτροπής, T-102/96, EU:T:1999:65, σκέψη 148).

41 Περαιτέρω, κατά πάγια νομολογία, οι διατάξεις του παράγωγου δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπον ώστε να συνάδουν προς τις διατάξεις της Συνθήκης και τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, σκέψη 22, της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 174, και της 25ης Νοεμβρίου 2009, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-376/07, EU:T:2009:467, σκέψη 22).

1) ***Επί της γραμματικής ερμηνείας του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ***

42 Όσον αφορά τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, πρέπει να υπομνησθεί ότι η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

«Ειδικές περιστάσεις κατά τα αναφερόμενα στο δεύτερο και το πέμπτο εδάφιο του άρθρου 6, παράγραφος 4, του [βασικού] κανονισμού […] συντρέχουν όταν ιδιαίτερες και πραγματικές συνθήκες καθιστούν ακατάλληλο τον χαρακτηρισμό μιας εποπτευόμενης οντότητας ως σημαντικής, λαμβανομένων υπόψη των στόχων και των αρχών του [βασικού κανονισμού] και, ιδίως, της ανάγκης να διασφαλιστεί η συνεπής εφαρμογή υψηλών εποπτικών κανόνων.»

43 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η γραμματική ερμηνεία των διατάξεων του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ τείνει να επιβεβαιώσει τη θέση που υιοθέτησε η ΕΚΤ στην προσβαλλόμενη απόφαση.

44 Συγκεκριμένα, το γράμμα του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ αναφέρεται αποκλειστικώς στην εξέταση της καταλληλότητας ή μη του χαρακτηρισμού μιας οντότητας ως σημαντικής και, ως εκ τούτου, της εποπτείας της μόνον από την ΕΚΤ, σε συνάρτηση με τους σκοπούς του βασικού κανονισμού. Ουδόλως γίνεται μνεία της εξετάσεως της αναγκαιότητας για άμεση εποπτεία σημαντικής οντότητας από την ΕΚΤ.

45 Ενώ η εξέταση της καταλληλότητας πράξεως της Ένωσης αφορά κατά κανόνα το αν είναι πρόσφορη για την επίτευξη των νομίμως επιδιωκομένων από την οικεία ρύθμιση σκοπών, η εκτίμηση της αναγκαιότητάς της συνίσταται στην εξακρίβωση του αν η πράξη αυτή υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξη των σκοπών αυτών μέτρο (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 16ης Ιουνίου 2015, Gauweiler κ.λπ., C-62/14, EU:C:2015:400, σκέψη 67 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Ως εκ τούτου, καθόσον το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ αναφέρεται σε «ιδιαίτερες και πραγματικές συνθήκες [που] καθιστούν ακατάλληλο τον χαρακτηρισμό μιας εποπτευόμενης οντότητας ως σημαντικής, λαμβανομένων υπόψη των στόχων και των αρχών του [βασικού κανονισμού]», συνάγεται κατ' ανάγκην ότι το άρθρο αυτό αφορά μόνον την περίπτωση κατά την οποία η άσκηση άμεσης προληπτικής εποπτείας από την ΕΚΤ, λόγω του χαρακτηρισμού οντότητας ως «σημαντικής», ενδείκνυται λιγότερο για την επίτευξη των σκοπών του βασικού κανονισμού απ' ό,τι η άσκηση άμεσης προληπτικής εποπτείας της οντότητας αυτής από τις εθνικές αρχές. Αντιθέτως, δεν απορρέει από τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ το ενδεχόμενο χαρακτηρισμού μιας «σημαντικής οντότητας» ως «λιγότερο σημαντικής» λόγω του ότι η άμεση εποπτεία από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο του ΕΕΜ ενδείκνυται εξίσου για την επίτευξη των σκοπών του βασικού κανονισμού με την εποπτεία που ασκείται μόνον από την ΕΚΤ.

2) ***Επί της σύμφωνης ερμηνείας του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ προς τους υπέρτερους κανόνες δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των αρχών της αναλογικότητας και της επικουρικότητας***

47 Αντιτασσόμενη σε αυτήν τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, στον βαθμό που, αφενός, το άρθρο 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού αναθέτει στις εθνικές αρχές την αρμοδιότητα ασκήσεως προληπτικής εποπτείας όσον αφορά ορισμένα από τα καθήκοντα που απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και, αφετέρου, αντικείμενο του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ είναι η κατανομή της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων που έχουν ανατεθεί στην ΕΚΤ και εκείνων που έχουν ανατεθεί στις εθνικές αρχές, το άρθρο αυτό πρέπει να ερμηνευθεί συμφώνως προς τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας τις οποίες θεσπίζει το άρθρο 5, παράγραφοι 3 και 4, ΣΕΕ.

48 Εξ αυτών απορρέει, κατά την προσφεύγουσα, ότι ο όρος «ακατάλληλος» τον οποίο χρησιμοποιεί το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ πρέπει να νοηθεί ως αποκλείων την άσκηση προληπτικής εποπτείας μόνον από την ΕΚΤ όταν οι σκοποί του βασικού κανονισμού μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς με την εποπτεία από τις εθνικές αρχές. Τούτο σημαίνει ότι η παρέκκλιση την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή όχι μόνον οσάκις οι σκοποί του βασικού κανονισμού επιτυγχάνονται καλύτερα στο πλαίσιο της άμεσης προληπτικής εποπτείας από τις εθνικές αρχές, αλλά και οσάκις η εποπτεία αυτή επαρκεί για την επίτευξή τους.

49 Στον βαθμό που η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας στηρίζεται στην παραδοχή ότι οι εθνικές αρχές διατηρούν, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, αρμοδιότητα για την άσκηση των καθηκόντων τα οποία απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και δ′ έως θ′, του ίδιου κανονισμού, όσον αφορά τις οντότητες που έχουν χαρακτηριστεί «λιγότερο σημαντικές», η εξέταση της εκτάσεως των αρμοδιοτήτων που έχουν μεταβιβαστεί στην ΕΚΤ με τον βασικό κανονισμό πρέπει να προηγηθεί της εξετάσεως της τυχόν δυνατότητας εφαρμογής της προβαλλόμενης από την προσφεύγουσα, σύμφωνης προς τις ανωτέρω δύο αρχές, ερμηνείας του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

1) *Επί της εκτάσεως των αρμοδιοτήτων που έχουν μεταβιβασθεί στην ΕΚΤ με τον βασικό κανονισμό*

50 Η προσφεύγουσα αρνείται ότι έχει μεταβιβασθεί στην ΕΚΤ η άσκηση όλων των καθηκόντων του άρθρου 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, όσον αφορά όλες τις οντότητες. Από την ερμηνεία του άρθρου αυτού, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, προκύπτει, κατά την άποψή της, ότι μεταβιβάζονται αρμοδιότητες μόνον όσον αφορά τις «σημαντικές» οντότητες, ενώ η άμεση προληπτική εποπτεία των «λιγότερο σημαντικών» οντοτήτων εξακολουθεί να εμπίπτει στις αρμοδιότητες των εθνικών αρχών, με εξαίρεση τα καθήκοντα του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και γ′, του βασικού κανονισμού. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι αυτή η κατανομή αρμοδιοτήτων είναι σύμφωνη προς την αρχή της εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης από τα κράτη μέλη, την οποία υπενθυμίζει το άρθρο 291, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

51 Η προσφεύγουσα σημειώνει, επίσης, ότι η ανάλυσή της σχετικά με την έκταση των αρμοδιοτήτων που έχουν μεταβιβασθεί στην ΕΚΤ όχι μόνον προκρίνεται από την θεωρία, αλλά συγχρόνως είναι και σύμφωνη με το ιστορικό της εκδόσεως του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, ο νομοθέτης συνειδητά δεν ακολούθησε την αρχική πρόταση της Επιτροπής –η οποία στηριζόταν σε μεταβίβαση αρμοδιοτήτων στην ΕΚΤ όσον αφορά την προληπτική εποπτεία του συνόλου των πιστωτικών ιδρυμάτων– και προτίμησε μια λύση η οποία συνάδει περισσότερο με τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας.

52 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το γεγονός ότι η ΕΚΤ έχει, καταρχάς, εξουσίες έμμεσης προληπτικής εποπτείας επί των λιγότερο σημαντικών οντοτήτων, οι οποίες ασκούνται μεταξύ άλλων μέσω της δυνατότητας εκδόσεως κανονισμών και γενικών κατευθυντήριων γραμμών, περαιτέρω, άμεση εποπτεία των εν λόγω οντοτήτων όσον αφορά τα απαριθμούμενα στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και γ′, του βασικού κανονισμού καθήκοντα, και τέλος, το προνόμιο ασκήσεως άμεσης εποπτείας επί ορισμένων λιγότερο σημαντικών οντοτήτων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 5, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού δεν αποκλείει την κατά το άρθρο 6, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού αυτού ανάθεση της αρμοδιότητας άμεσης εποπτείας των λιγότερο σημαντικών οντοτήτων στις εθνικές αρχές.

53 Αντιθέτως, η ΕΚΤ, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, εκτιμά ότι της έχει μεταβιβασθεί η αποκλειστική αρμοδιότητα για την άσκηση του συνόλου των προληπτικών καθηκόντων που παρατίθενται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, ενώ μόνον η άσκηση των καθηκόντων που παρατίθενται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και δ′ έως θ′, του βασικού κανονισμού έναντι των λιγότερο σημαντικών οντοτήτων έχει ανατεθεί στις εθνικές αρχές υπό τον έλεγχο της ΕΚΤ.

54 Το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει, πρώτον, ότι από την εξέταση της αλληλεπιδράσεως μεταξύ των διατάξεων του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 6 του βασικού κανονισμού, όπως εκτέθηκαν στις σκέψεις 20 έως 28 ανωτέρω, προκύπτει ότι η λογική της μεταξύ τους σχέσεως συνίσταται στο να καταστήσει δυνατή την αποκεντρωμένη άσκηση των αποκλειστικών αρμοδιοτήτων που έχουν ανατεθεί στην ΕΚΤ και όχι να οργανώσει την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ της ΕΚΤ και των εθνικών αρχών στο πλαίσιο της ασκήσεως των καθηκόντων που παρατίθενται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού. Ομοίως, από το άρθρο 6, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού προκύπτει αναγκαίως ότι η ΕΚΤ είναι η μόνη αρμόδια να προσδιορίσει τις «ειδικές περιστάσεις» υπό τις οποίες η άμεση εποπτεία οντότητας η οποία θα έπρεπε να υπόκειται μόνο στη δική της εποπτεία μπορεί να ανατεθεί σε εθνική αρχή.

55 Η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται από το περιεχόμενο των αιτιολογικών σκέψεων του βασικού κανονισμού.

56 Πρώτον, από τις αιτιολογικές σκέψεις 15 και 28 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι μόνον τα ρητώς ανατεθέντα στην ΕΚΤ καθήκοντα αποκλείονται από την αρμοδιότητα των κρατών μελών και ότι η προληπτική εποπτεία των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων για διαφορετικούς λόγους από τους απαριθμούμενους στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού εξακολουθεί να εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Εξ αυτού απορρέει κατ' ανάγκην ότι η κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της ΕΚΤ και των εθνικών αρχών έχει ήδη γίνει κατά το στάδιο του καθορισμού των καθηκόντων τα οποία ανατίθενται στην ΕΚΤ με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

57 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι, καίτοι η αιτιολογική σκέψη 28 του βασικού κανονισμού περιλαμβάνει κατάλογο των καθηκόντων εποπτείας τα οποία πρέπει να εξακολουθήσουν να υπάγονται στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών, εντούτοις δεν περιλαμβάνει κανένα από τα καθήκοντα τα οποία απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Επιπλέον, κατά την εν λόγω αιτιολογική σκέψη η άμεση εποπτεία των λιγότερο σημαντικών οντοτήτων δεν παρουσιάζεται ως άσκηση αρμοδιότητας που ανήκει στις εθνικές αρχές.

58 Δεύτερον, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι γίνεται μνεία της εποπτείας πιστωτικών ιδρυμάτων χαρακτηρισθέντων ως «λιγότερο σημαντικών» στις αιτιολογικές σκέψεις 38 έως 40 του βασικού κανονισμού, ήτοι αμέσως μετά την αιτιολογική σκέψη 37 του ίδιου κανονισμού, η οποία υπογραμμίζει ότι «οι εθνικές αρμόδιες αρχές θα έχουν την ευθύνη να επικουρούν την ΕΚΤ κατά την προπαρασκευή και την εφαρμογή των σχετικών πράξεων που αφορούν την άσκηση από την ΕΚΤ των εποπτικών της καθηκόντων» και ότι, «[σ]τα καθήκοντά τους θα πρέπει να περιλαμβάνεται ιδίως η συνεχής καθημερινή αξιολόγηση της κατάστασης ενός πιστωτικού ιδρύματος και οι συναφείς επιτόπιες

εξακριβώσεις». Αυτή η διάρθρωση των αιτιολογικών σκέψεων του βασικού κανονισμού υποδηλώνει ότι το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προέβλεψε την άμεση προληπτική εποπτεία την οποία ασκούν οι εθνικές αρχές στο πλαίσιο του ΕΕΜ από ως διαδικασία για την παροχή συνδρομής στην ΕΚΤ, και όχι ως άσκηση αυτοτελούς αρμοδιότητας.

59 Δεύτερον, πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι η ΕΚΤ διατηρεί σημαντικά προνόμια ακόμη και όταν οι εθνικές αρχές ασκούν τα καθήκοντα εποπτείας του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και δ′ έως θ′, του βασικού κανονισμού και ότι η ύπαρξη των προνομίων αυτών εμφαίνει τον δευτερεύοντα χαρακτήρα της παρεμβάσεως των εθνικών αρχών, κατά την άσκηση των εν λόγω καθηκόντων.

60 Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 5, στοιχείο α′, του βασικού κανονισμού, η ΕΚΤ μπορεί να εκδίδει «κανονισμούς, κατευθυντήριες γραμμές ή γενικές οδηγίες προς τις αρμόδιες εθνικές αρχές, σύμφωνα με τις οποίες τα καθήκοντα που ορίζονται στο άρθρο 4 [του εν λόγω κανονισμού], πλην των στοιχείων α′ και γ′ της παραγράφου 1, ασκούνται από τις αρμόδιες εθνικές αρχές, οι οποίες και λαμβάνουν τις εποπτικές αποφάσεις».

61 Καίτοι είναι ακριβές ότι αυτή η σχέση υπεροχής της ΕΚΤ δεν φθάνει έως τη δυνατότητά της να απευθύνει ατομικές κατευθυντήριες γραμμές σε εθνική αρχή, αυτή η έλλειψη αυτής της δυνατότητας αντισταθμίζεται από την ευχέρεια την οποία παρέχει το άρθρο 6, παράγραφος 5, στοιχείο β′, του βασικού κανονισμού στην ΕΚΤ να αποφασίσει να αναλάβει η ίδια, αντί της εθνικής αρχής, την άσκηση της άμεσης προληπτικής εποπτείας μιας οντότητας. Πρέπει να επισημανθεί συναφώς ότι, από τους χρησιμοποιούμενους στη διάταξη αυτή όρους, προκύπτει ότι η άσκηση του εν λόγω προνομίου απαιτεί ευρεία εξουσία εκτιμήσεως της ΕΚΤ, καθώς διευκρινίζεται ότι, «όταν απαιτείται για τη διασφάλιση της συνεπούς εφαρμογής υψηλών εποπτικών κανόνων, η ΕΚΤ δύναται, ανά πάσα στιγμή, ιδία πρωτοβουλία κατόπιν διαβούλευσης με τις αρμόδιες εθνικές αρχές ή κατόπιν αιτήματος αρμόδιας εθνικής αρχής, να αποφασίσει να ασκεί η ίδια άμεσα τις σχετικές εξουσίες για ένα ή περισσότερα πιστωτικά ιδρύματα αναφερόμενα στην παράγραφο 4».

62 Τρίτον, ο αποκλειστικός χαρακτήρας των αρμοδιοτήτων που έχουν ανατεθεί στην ΕΚΤ προκύπτει επίσης από τη σύγκριση των διατάξεων που διέπουν την εφαρμογή του κριτηρίου κατανομής των καθηκόντων μεταξύ της ΕΚΤ και των εθνικών αρχών το οποίο αφορά τη σημασία της εποπτευόμενης οντότητας. Ενώ, για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 61 ανωτέρω, το άρθρο 6, παράγραφος 5, στοιχείο β′, του βασικού κανονισμού προβλέπει ευρεία δυνατότητα της ΕΚΤ να αναλάβει η ίδια την άσκηση των αρμοδιοτήτων εθνικής αρχής, το άρθρο 6, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού χρησιμοποιεί, αντιθέτως, την πιο περιοριστική διατύπωση «ειδικές περιστάσεις» ώστε να υπάρχει δυνατότητα αναθέσεως της άμεσης εποπτείας οντότητας η οποία πρέπει να χαρακτηριστεί ως «σημαντική» σε εθνική αρχή και να ανατεθεί στην ΕΚΤ η αποκλειστική αρμοδιότητα καθορισμού του περιεχομένου της έννοιας αυτής.

63 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι το Συμβούλιο έχει αναθέσει στην ΕΚΤ αποκλειστική αρμοδιότητα όσον αφορά τα καθήκοντα τα οποία απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και ότι το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού έχει ως μόνο σκοπό να καταστήσει δυνατή την αποκεντρωμένη άσκηση στο πλαίσιο του ΕΕΜ της αρμοδιότητας αυτής από τις εθνικές αρχές, υπό τον έλεγχο της ΕΚΤ, έναντι οντοτήτων λιγότερο σημαντικών και όσον αφορά τα καθήκοντα του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και δ′ έως θ′, του βασικού κανονισμού, αναθέτοντας παράλληλα στην ΕΚΤ την αποκλειστική αρμοδιότητα να καθορίζει το περιεχόμενο της έννοιας «ειδικές περιστάσεις» κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, την οποία η ΕΚΤ άσκησε με την έκδοση των άρθρων 70 και 71 του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

64 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να κλονιστεί από την αντίθετη επιχειρηματολογία την οποία προβάλλει η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, τούτο ισχύει ως προς το επιχείρημα ότι το άρθρο 6 προστέθηκε στον βασικό κανονισμό με τροποποίηση από το Συμβούλιο της αρχικής προτάσεως της Επιτροπής. Καίτοι η τροποποίηση αυτή μπορεί να είναι ενδεικτική της βουλήσεως του Συμβουλίου να συμμετέχουν οι εθνικές αρχές στην άσκηση των εν λόγω καθηκόντων, ωστόσο δεν συνηγορεί υπέρ της

διατηρήσεως από τις εθνικές αρχές αρμοδιότητας προληπτικής εποπτείας όσον αφορά ορισμένα από τα καθήκοντα τα οποία απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Οι δε δηλώσεις των πολιτικών και διοικητικών υπευθύνων τις οποίες παραθέτει η προσφεύγουσα συνιστούν απλή έκφραση προσωπικών απόψεων.

2) *Επί της σύμφωνης ερμηνείας του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ με την αρχή της επικουρικότητας*

65 Από την εξέταση των αρμοδιοτήτων οι οποίες έχουν μεταβιβαστεί στην ΕΚΤ με τον βασικό κανονισμό προκύπτει ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, ακόμη και αν νοηθεί ως στηριζόμενη σε ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ σύμφωνη με την αρχή της επικουρικότητας, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Μολονότι, εφόσον έχει εφαρμογή, η αρχή αυτή επιβάλλει, μεταξύ άλλων, να εξακριβώνεται αν ο σκοπός της επιδιωκόμενης πράξεως μπορεί να εκπληρωθεί καλύτερα σε επίπεδο Ένωσης ή ο σκοπός αυτός μπορούσε να εκπληρωθεί κατά τρόπο εξίσου αποτελεσματικό σε εθνικό επίπεδο, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι από το άρθρο 5, παράγραφος 3, ΣΕΕ προκύπτει ότι η αρχή αυτή μπορεί να εφαρμοστεί μόνο σε τομείς οι οποίοι δεν υπάγονται στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Ένωσης (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Εσθονία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-508/13, EU:C:2015:403, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, δεν επηρεάζει την ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ ή του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, τα οποία αφορούν, για τους εκτιθέμενους στις σκέψεις 50 έως 63 ανωτέρω λόγους, αποκλειστικώς τον τρόπο αποκεντρωμένης ασκήσεως μιας αποκλειστικής αρμοδιότητας της ΕΚΤ.

3) *Επί της σύμφωνης ερμηνείας του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ με την αρχή της αναλογικότητας*

66 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 4, ΣΕΕ, βάσει της αρχής της αναλογικότητας, το περιεχόμενο και η μορφή δράσεως της Ένωσης δεν υπερβαίνουν το απαιτούμενα για την επίτευξη των στόχων των Συνθηκών. Τα θεσμικά όργανα εφαρμόζουν την αρχή της αναλογικότητας σύμφωνα με το Πρωτόκολλο σχετικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας, το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη ΛΕΕ.

67 Κατά πάγια νομολογία, δυνάμει της αρχής της αναλογικότητας, η οποία αποτελεί μέρος των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει να είναι πρόσφορες για την υλοποίηση των θεμιτών σκοπών που επιδιώκει η οικεία ρύθμιση και δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα όρια του αναγκαίου για την επίτευξη των σκοπών αυτών, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσοτέρων καταλλήλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές και ότι τα δυσμενή αποτελέσματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα προς τους επιδιωκομένους σκοπούς (βλ. απόφαση της 4ης Μαΐου 2016, Philip Morris Brands κ.λπ., C-547/14, EU:C:2016:325, σκέψη 165 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί ότι κατά την εκτίμηση της αναλογικότητας ενός μέτρου πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το περιθώριο εκτιμήσεως που ενδεχομένως αναγνωρίζεται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης κατά τη θέσπισή του (βλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-380/03, EU:C:2006:772, σκέψη 145 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η απαίτηση να υπάρχει ανάγκη για δράση της Ένωσης, η οποία απορρέει από την αρχή της αναλογικότητας, συνεπάγεται ότι οι αποκλειστικές αρμοδιότητες της Ένωσης ασκούνται κατά τρόπο που αφήνει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο περιθώριο για την άσκηση των εθνικών αρμοδιοτήτων.

70 Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, παραπέμπει στις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Toshiba Corporation κ.λπ. (C-17/10, EU:C:2011:552, σημείο 90), στις οποίες τονίσθηκε η θεμελιώδης και συνταγματική σημασία της αρχής της αναλογικότητας στο σύστημα των Συνθηκών, προκειμένου να διατυπωθεί το συμπέρασμα ότι η ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης δεν επέβαλε στις αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών διαρκή και οριστική απαγόρευση εφαρμογής της εθνικής τους νομοθεσίας περί συμπράξεων, καθώς αρκούσε να τους αφαιρεθεί η αρμοδιότητα αυτή κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που κίνησε ει η Επιτροπή και να υποχρεωθούν, μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής, να λάβουν υπόψη την απόφαση της Επιτροπής.

71 Αρκεί συναφώς η διαπίστωση ότι η ανάλυση αυτή αναπτύχθηκε εντός νομικού πλαισίου το οποίο δεν είναι συγκρίσιμο με το πλαίσιο στην υπό κρίση υπόθεση.

72 Συγκεκριμένα, επίμαχες στο πλαίσιο εκείνο ήταν οι επιπτώσεις της εκ μέρους της Επιτροπής ασκήσεως των αρμοδιοτήτων της για την εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης επί της εφαρμογής από τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού του εθνικού τους δικαίου ανταγωνισμού. Στην υπό κρίση υπόθεση, ωστόσο, για τους προεκτεθέντες στις σκέψεις 50 έως 64 λόγους, οι εθνικές αρχές, βάσει του ΕΕΜ, ενεργούν στο πλαίσιο αποκεντρωμένης ασκήσεως αποκλειστικής αρμοδιότητας της Ένωσης και όχι ασκήσεως εθνικής αρμοδιότητας.

73 Ως εκ τούτου, η μόνη αρμοδιότητα που μπορεί να επηρεασθεί από την άσκηση της άμεσης προληπτικής εποπτείας από την ΕΚΤ είναι η κατ' αρχήν αρμοδιότητα των κρατών μελών όσον αφορά την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης στην εσωτερική έννομη τάξη, όπως υπογραμμίζεται στο άρθρο 291, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το θεσμικό σύστημα της Ένωσης και τους κανόνες οι οποίοι διέπουν τις σχέσεις μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών, στα τελευταία εναπόκειται, ελλείψει αντίθετης διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, να διασφαλίζουν στο έδαφός τους την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης (βλ., επ' αυτού και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1995, Nutral κατά Επιτροπής, C-476/93 P, EU:C:1995:401, σκέψη 14).

74 Επιβάλλεται, πάντως, η διαπίστωση ότι η διατήρηση της αρμοδιότητας αυτής δεν συνεπάγεται ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ υπό την έννοια την οποία προβάλλει η προσφεύγουσα, ήτοι υπό την έννοια ότι επιβάλλει την κατά περίπτωση εξέταση, όσον αφορά ίδρυμα το οποίο χαρακτηρίζεται ως σημαντικό βάσει των κριτηρίων του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, του αν οι σκοποί του άρθρου αυτού μπορούν να επιτευχθούν εξίσου αποτελεσματικά με την άμεση εποπτεία από τις εθνικές αρχές.

75 Πράγματι, μια τέτοια ερμηνεία θα κατέληγε στον κλονισμό της ισορροπίας που επιτυγχάνεται με τον βασικό κανονισμό, καθόσον θα σήμαινε ότι πρέπει να εξετάζεται κατά περίπτωση μήπως, παρά την εφαρμογή των κριτηρίων του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, ένα σημαντικό ίδρυμα πρέπει να υπαχθεί στην άμεση εποπτεία των εθνικών αρχών, διότι οι αρχές αυτές θα ήταν περισσότερο κατάλληλες για την εκπλήρωση των σκοπών του βασικού κανονισμού.

76 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μια τέτοια εξέταση έρχεται σε πλήρη αντίθεση με δύο θεμελιώδη στοιχεία στη λογική του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, ήτοι, αφενός, με την αρχή ότι τα σημαντικά ιδρύματα υπάγονται στην εποπτεία της ΕΚΤ και μόνον και, αφετέρου, με την ύπαρξη συγκεκριμένων εναλλακτικών κριτηρίων τα οποία καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό της σημασίας ενός χρηματοπιστωτικού ιδρύματος. Μεταξύ αυτών, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο θ', συγκαταλέγεται το όριο των 30 δισεκατομμυρίων ευρώ συνολικής αξίας των στοιχείων του ενεργητικού του εξεταζόμενου χρηματοπιστωτικού ιδρύματος, κριτήριο το οποίο πληροί η προσφεύγουσα.

77 Σε κάθε περίπτωση, επισημαίνεται ότι η συνεκτίμηση του έργου των κρατών μελών κατά την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης έχει συνδυασθεί από τον νομοθέτη με την εκπλήρωση των σκοπών του βασικού κανονισμού στο άρθρο 6 του εν λόγω κανονισμού, με τη δημιουργία του ΕΕΜ.

78 Αφενός, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 13 και 15 του βασικού κανονισμού, ο κανονισμός αποβλέπει, μεταξύ άλλων, στην προστασία της σταθερότητας του χρηματοοικονομικού συστήματος της Ένωσης με την άσκηση ειδικών καθηκόντων που αφορούν τις πολιτικές εποπτείας των πιστωτικών ιδρυμάτων, καθήκοντα τα οποία η ΕΚΤ βρίσκεται σε ιδανική θέση να αναλάβει ως κεντρική τράπεζα της ευρωζώνης, με ευρεία εμπειρία σε ζητήματα μακροοικονομικής και χρηματοπιστωτικής σταθερότητας.

79 Αφετέρου, ο βασικός κανονισμός, όχι μόνον δεν αποκλείει τα κράτη μέλη από την άσκηση των προληπτικών καθηκόντων που έχουν ανατεθεί στην ΕΚΤ, αλλά αντιθέτως τα εμπλέκει, παρέχοντάς τους τη δυνατότητα, στο πλαίσιο του ΕΕΜ και μέσω του άρθρου 6, παράγραφοι 4 και 6, ασκήσεως της πλειονότητας των καθηκόντων του άρθρου 4, παράγραφος 1, κατά τρόπο αποκεντρωμένο όσον αφορά τις λιγότερο σημαντικές οντότητες.

80 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, καθόσον αναφέρεται σε «ιδιαίτερες και πραγματικές συνθήκες [που] καθιστούν ακατάλληλο τον χαρακτηρισμό μιας εποπτευόμενης οντότητας ως σημαντικής, λαμβανομένων υπόψη των στόχων και των αρχών του [βασικού κανονισμού] και, ιδίως, της ανάγκης να διασφαλιστεί η συνεπής εφαρμογή υψηλών εποπτικών κανόνων», πρέπει να νοηθεί ως αναφερόμενο μόνον σε εκείνες τις ιδιαίτερες και πραγματικές συνθήκες υπό τις οποίες η άμεση προληπτική εποπτεία από τις εθνικές αρχές είναι περισσότερο ενδεδειγμένη για την εκπλήρωση των σκοπών και αρχών του βασικού κανονισμού και δη της ανάγκης διασφαλίσεως της συνεπούς εφαρμογής των υψηλών προτύπων προληπτικής εποπτείας.

81 Εξ αυτών απορρέει ότι η ΕΚΤ δεν υπέπεσε στην υποστηριζόμενη πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας κατ' ουσίαν ότι η εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ μπορούσε να έχει ως συνέπεια τον μη χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως σημαντικής οντότητας, μόνον εφόσον αποδεικνυόταν ότι η άμεση προληπτική εποπτεία από τις γερμανικές αρχές μπορούσε να διασφαλίσει καλύτερα τους σκοπούς του βασικού κανονισμού απ' ό,τι η εποπτεία από την ΕΚΤ.

82 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας κατά την οποία η ΕΚΤ, σε άλλες αποφάσεις οι οποίες περιείχαν επαναχαρακτηρισμούς, δεν εφήρμοσε τα κριτήρια στα οποία αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

83 Πράγματι, σε περίπτωση που η επιχειρηματολογία αυτή προβάλλεται προκειμένου να αποδειχθεί ότι εσφαλμένως η ΕΚΤ αρνήθηκε να εξετάσει αν η άμεση προληπτική εποπτεία από τις εθνικές αρχές επαρκούσε για την επίτευξη των σκοπών του βασικού κανονισμού, πρέπει, εκ προοιμίου, να απορριφθεί, στον βαθμό που διαπιστώθηκε ότι η ΕΚΤ δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

84 Εφόσον η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι προβάλλει κατ' ουσίαν παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως εις βάρος της προσφεύγουσας, ωσαύτως δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Αρκεί η υπόμνηση ότι η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να συνδυάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας, με συνέπεια ότι κανείς δεν μπορεί να επικαλεστεί προς όφελός του παράνομη πράξη που διαπράχθηκε υπέρ τρίτου (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 14ης Απριλίου 2011, Visa Europe και Visa International Service κατά Επιτροπής, T-461/07, EU:T:2011:181, σκέψη 219 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Στο πλαίσιο αυτό, εφόσον υποτεθεί ότι η ΕΚΤ εσφαλμένως προέβη σε επαναχαρακτηρισμό των οντοτήτων τις οποίες μνημονεύει η προσφεύγουσα, το σφάλμα αυτό δεν επηρεάζει την ορθότητα της αρνήσεως επαναχαρακτηρισμού της προσφεύγουσας ως οντότητας «λιγότερο σημαντικής» με την προσβαλλόμενη απόφαση.

85 Η υπό εξέταση αιτίαση πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

3) ***Επί της αιτιάσεως η οποία αφορά μη εξέταση των ιδιαίτερων πραγματικών συνθηκών και των σκοπών του βασικού κανονισμού***

86 Η προσφεύγουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στην ΕΚΤ ότι έκρινε κατάλληλο τον χαρακτηρισμό της ως σημαντικής οντότητας, ανεξαρτήτως της εξετάσεως των ιδιαίτερων πραγματικών συνθηκών και χωρίς να λάβει υπόψη τους σκοπούς και τις αρχές του βασικού κανονισμού.

87 Αρκεί συναφώς η επισήμανση ότι, προκειμένου να ζητήσει την επανεξέταση της αποφάσεως της 1ης Σεπτεμβρίου 2014, η προσφεύγουσα στήριξε την επιχειρηματολογία της αποκλειστικά στον φερόμενο ως επαρκή χαρακτήρα της ασκήσεως προληπτικής εποπτείας από τις γερμανικές αρχές δεδομένου του προφίλ χαμηλού κινδύνου που υποστήριζε ότι είχε.

88 Ειδικότερα, από τις επιστολές της προσφεύγουσας της 10ης Ιουλίου 2014 και της 6ης Οκτωβρίου 2014 προκύπτει ότι η επιχειρηματολογία της στηριζόταν αποκλειστικά στο ότι δεν ήταν αναγκαία η προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ προκειμένου να διασφαλιστεί η συνεπής εφαρμογή υψηλών εποπτικών προτύπων, χωρίς να περιέχει αναφορά στο ότι η εθνική εποπτεία ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εκπλήρωση των σκοπών αυτών.

89 Ως εκ τούτου, λαμβανομένου υπόψη του γράμματος του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, η ΕΚΤ μπορούσε θεμιτώς να θεωρήσει την επιχειρηματολογία αυτή αλυσιτελή, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση της συνδρομής των πραγματικών συνθηκών τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα ή η εξακρίβωση του αν η εποπτεία της προσφεύγουσας από τις γερμανικές αρχές μπορούσε να ανταποκριθεί στους σκοπούς του βασικού κανονισμού.

90 Επομένως, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί παρά να απορριφθεί.

4) ***Επί της αιτιάσεως η οποία αφορά πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας «ειδικές περιστάσεις»***

91 Η προσφεύγουσα προσάπτει περαιτέρω στην ΕΚΤ ότι προέβη σε «εξέταση δύο επιπέδων» εκτιμώντας ότι έπρεπε, αφενός, να συντρέχουν ειδικές περιστάσεις και, αφετέρου, οι περιστάσεις αυτές να καθιστούν ακατάλληλη την προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ, όπερ είναι αντίθετο προς το γράμμα του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

92 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, «[ε]ιδικές περιστάσεις κατά τα αναφερόμενα στο δεύτερο και το πέμπτο εδάφιο του άρθρου 6, παράγραφος 4, του [βασικού] κανονισμού […] συντρέχουν όταν ιδιαίτερες και πραγματικές συνθήκες καθιστούν ακατάλληλο τον χαρακτηρισμό μιας εποπτευόμενης οντότητας ως σημαντικής, λαμβανομένων υπόψη των στόχων και των αρχών του [βασικού κανονισμού] και, ιδίως, της ανάγκης να διασφαλιστεί η συνεπής εφαρμογή υψηλών εποπτικών κανόνων».

93 Το άρθρο 71, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ διευκρινίζει ότι «το αν συντρέχουν ειδικές περιστάσεις που δικαιολογούν τον χαρακτηρισμό ως λιγότερο σημαντικής μιας εποπτευόμενης οντότητας που κατά τα λοιπά θα χαρακτηριζόταν σημαντική καθορίζεται κατά περίπτωση και ειδικά για τη συγκεκριμένη εποπτευόμενη οντότητα ή τον συγκεκριμένο εποπτευόμενο όμιλο, δηλαδή όχι για κατηγορίες εποπτευόμενων οντοτήτων».

94 Από τις δύο αυτές διατάξεις συνάγεται κατά λογική αναγκαιότητα ότι η εξέταση της συνδρομής ειδικών περιστάσεων πρέπει να γίνεται λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών συνθηκών που αφορούν την εποπτευόμενη οντότητα.

95 Στην προσβαλλόμενη απόφαση η ΕΚΤ έκρινε ότι, «ακόμη και στην περίπτωση που η ΕΚΤ έχει την άποψη ότι δύναται να συντρέχουν ειδικές περιστάσεις, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, του [βασικού κανονισμού], ως προς την εποπτευόμενη οντότητα, εξακολουθεί να οφείλει να εξακριβώσει αν αυτές οι ειδικές περιστάσεις είναι ικανές να δικαιολογήσουν τον χαρακτηρισμό της οντότητας αυτής ως λιγότερο σημαντικής».

96 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εφόσον θεωρηθεί ότι το απόσπασμα της προσβαλλομένης αποφάσεως το οποίο μνημονεύεται στη σκέψη 95 ανωτέρω συγχέει την έννοια των «ιδιαίτερων και πραγματικών συνθηκών», του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ η οποία χρησιμοποιείται προκειμένου να διαπιστωθεί αν ο χαρακτηρισμός οντότητας ως σημαντικής είναι ή όχι ακατάλληλος, και της έννοιας των «ειδικών περιστάσεων», του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, στη διευκρίνιση της οποίας σκοπεί το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, το απόσπασμα αυτό θα έχει νομικώς εσφαλμένο χαρακτήρα.

97 Πράγματι, βάσει της συλλογιστικής αυτής, η ΕΚΤ θα στήριζε σε διαφορετικές προϋποθέσεις την απόδειξη της συνδρομής «ειδικών περιστάσεων» και την εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ. Εξ αυτού απορρέει ότι οι ειδικές περιστάσεις υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού δεν θα ήταν ικανές αυτές και μόνες να δικαιολογήσουν τον επαναχαρακτηρισμό οντότητας ως «λιγότερο σημαντικής» αντί «σημαντικής». Θα έπρεπε να πληρούνται και τα κριτήρια του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

98 Δεν είναι αυτή η λογική της διαρθρώσεως των δύο ως άνω διατάξεων. Η συνδρομή ειδικών περιστάσεων αρκεί για να δικαιολογήσει τον επαναχαρακτηρισμό οντότητας. Πάντως, προκειμένου να διαπιστωθεί η συνδρομή τους, πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

99 Αυτό το απόσπασμα της προσβαλλομένης αποφάσεως πάσχει, επομένως, από πλάνη περί το δίκαιο, το οποίο, ωστόσο, δεν ασκεί επιρροή επί της νομιμότητάς της, καθόσον το εν λόγω απόσπασμα θεωρείται επάλληλη αιτιολογία, όπως προκύπτει από τη χρήση υποθετικού λόγου. Πράγματι, η ΕΚΤ δεν δέχεται τη συνδρομή «ειδικών περιστάσεων», αλλά απλώς εκφέρει την άποψή της ως προς τις συνέπειες που θα μπορούσαν να έχουν τέτοιες περιστάσεις, εφόσον συνέτρεχαν. Η υπό εξέταση αιτίαση πρέπει επομένως, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί.

100 Βάσει των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

2. **Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών**

101 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

102 Πρώτον, η άμεση προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ δεν είναι αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών του βασικού κανονισμού, ήτοι της διασφαλίσεως της σταθερότητας των χρηματοοικονομικών αγορών, της ασφάλειας και της ευρωστίας των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και της προστασίας των καταθετών. Δεύτερον, η άμεση προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ δεν είναι αναγκαία για τη διασφάλιση του σκοπού της συνεπούς εφαρμογής υψηλών προτύπων προληπτικής εποπτείας. Τρίτον, η άμεση προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ δεν είναι περαιτέρω απαραίτητη ούτε όσον αφορά τους λοιπούς σκοπούς του βασικού κανονισμού. Τέταρτον, η άμεση προληπτική εποπτεία της προσφεύγουσας από την εθνική αρχή είναι σύμφωνη με τις αρχές του βασικού κανονισμού. Πέμπτον, ακόμη και υπό το πρίσμα του εσφαλμένου κριτηρίου εκτιμήσεως το οποίο χρησιμοποίησε η ΕΚΤ, η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως.

103 Η ΕΚΤ, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, ζητεί την απόρριψη του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως.

104 Πρέπει εκ προοιμίου να επισημανθεί ότι το ουσιώδες μέρος της επιχειρηματολογίας την οποία ανέπτυξε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως στηρίζεται στην παραδοχή ότι οι σκοποί του βασικού κανονισμού και η συνεπής εφαρμογή υψηλών προτύπων προληπτικής εποπτείας μπορούν να επιτευχθούν με την άμεση εποπτεία από τις γερμανικές αρχές. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα επιχειρεί να αποδείξει με τα υπομνήματά της ότι ήταν προδήλως εσφαλμένη η διατήρηση του χαρακτηρισμού της ως σημαντικής οντότητας καθώς δεν ήταν αναγκαία η προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ.

105 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι αλυσιτελής, καθόσον, για τους εκτεθέντες επ' ευκαιρία της εξετάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως λόγους, το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ δεν μπορεί να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι εμπεριέχει προϋπόθεση εξετάσεως της αναγκαιότητας για άμεση προληπτική εποπτεία μιας οντότητας η οποία πρέπει να χαρακτηριστεί ως «σημαντική» βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού.

106 Μόνον επικουρικώς η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, «ακόμη και υπό το πρίσμα του εσφαλμένου κριτηρίου εκτιμήσεως της [ΕΚΤ], η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως».

107 Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού η προσφεύγουσα αναφέρεται, πρώτον, στο περιεχόμενο των από 10 Ιουλίου 2014 και 6 Οκτωβρίου 2014 εγγράφων της.

108 Ωστόσο, για τους ήδη εκτεθέντες στις σκέψεις 87 έως 89 ανωτέρω λόγους, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα δεν υποστήριξε ότι η εθνική εποπτεία ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εκπλήρωση των σκοπών του βασικού κανονισμού απ' ό,τι η άμεση εποπτεία από την ΕΚΤ.

109 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν, στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι η προληπτική εποπτεία από τις γερμανικές αρχές ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για τη διασφάλιση του σκοπού της συνεπούς εφαρμογής υψηλών προτύπων προληπτικής εποπτείας στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ. Παρατηρεί συναφώς ότι υπόκειται σε διαφορετικές ρυθμίσεις, ήτοι όχι μόνον στον κανονισμό (ΕΕ) 575/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2013, L 176, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί (ΕΕ 2013, L 208, σ. 68, και JO 2013, L 321, σ. 6), και στον γερμανικό νόμο για την οργάνωση του τραπεζικού κλάδου, αλλά και στον νόμο για την περιφερειακή πιστωτική τράπεζα του ομόσπονδου κρατιδίου της Βάδης-Βυρτεμβέργης, καθώς και σε διάφορες ελεγκτικές αρχές, ήτοι όχι μόνον στην Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Bafin) (ομοσπονδιακή αρχή χρηματοπιστωτικής εποπτείας, Γερμανία), στη Bundesbank (ομοσπονδιακή τράπεζα, Γερμανία) και στην ΕΚΤ, αλλά και στο υπουργείο οικονομικών του ομόσπονδου κρατιδίου της Βάδης-Βυρτεμβέργης.

110 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η ποικιλομορφία των νομικών πλαισίων και των ελεγκτικών αρχών που πλαισιώνουν τη δραστηριότητά της συνεπάγεται ότι οι εθνικές αρχές είναι περισσότερο ικανές για συνεργασία μεταξύ τους, ώστε να διασφαλιστεί η συνεπής εφαρμογή των υψηλών προτύπων προληπτικής εποπτείας, απ' ό,τι με την ΕΚΤ.

111 Αρκεί συναφώς η παρατήρηση ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται οποιαδήποτε συμφωνία ή συνεργασία μεταξύ των αρχών του ομόσπονδου κρατιδίου της Βάδης-Βυρτεμβέργης και των γερμανικών αρχών που θα μπορούσε να καταστήσει ευκολότερη τη μεταξύ τους συνεργασία απ' ό,τι με την ΕΚΤ.

112 Ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

3. **Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως**

113 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η ΕΚΤ παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπείχε κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως απορρέει τόσο από το άρθρο 33, παράγραφος 2, το άρθρο 39, παράγραφος 1, και το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ όσο και από το άρθρο 22, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού και από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

114 Πρώτον, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν παρουσιάζει συνοχή και έχει αντιφατικό χαρακτήρα, πράγμα που εμποδίζει την εντεύθεν συναγωγή του κριτηρίου το οποίο εφήρμοσε η ΕΚΤ. Η περιλαμβανόμενη στα υπομνήματα της ΕΚΤ ερμηνεία της έννοιας του «ακατάλληλου χαρακτήρα» δεν περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση και έχει, σε κάθε περίπτωση, αντιφατικό χαρακτήρα.

115 Δεύτερον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως περιορίζεται σε απλές, μη τεκμηριωμένες, καταφάσεις και αρνήσεις. Προσάπτει ειδικότερα στην ΕΚΤ ότι δεν αιτιολόγησε τη θέση της σύμφωνα με την οποία η απουσία κινδύνου για τη σταθερότητα των αγορών ή των πιστωτών δεν συνιστά ειδική περίσταση. Ομοίως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν επεξηγεί γιατί η εποπτεία από τις γερμανικές αρχές δεν είναι περισσότερο ενδεδειγμένη για την εκπλήρωση των σκοπών του βασικού κανονισμού.

116 Τρίτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην ΕΚΤ ότι δεν εξέτασε τα επιχειρήματα τα οποία είχε προβάλει στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας και τα οποία αφορούσαν τη συνδρομή ιδιαίτερων πραγματικών συνθηκών που καθιστούσαν ακατάλληλο τον χαρακτηρισμό της ως σημαντικής οντότητας. Εκτιμά ότι ήταν επιβεβλημένη η λεπτομερής επεξήγηση των λόγων για τους οποίους η ΕΚΤ δεν έκρινε τα επιχειρήματα αυτά λυσιτελή, ιδίως καθόσον η ΕΚΤ έχει περιθώριο εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ. Τέτοιου είδους επεξήγηση δεν προκύπτει ούτε από την προσβαλλόμενη απόφαση ούτε από το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται.

117 Η ΕΚΤ, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, ζητεί την απόρριψη του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως.

118 Κατά το άρθρο 22, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, οι αποφάσεις της ΕΚΤ αναφέρουν τους λόγους στους οποίους βασίζονται.

119 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 33, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, οι αποφάσεις περί προληπτικής εποπτείας της ΕΚΤ συνοδεύονται από έκθεση των λόγων που οδήγησαν στην έκδοσή τους. Η έκθεση περιλαμβάνει τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και τους νομικούς λόγους επί των οποίων η ΕΚΤ στηρίζει την απόφαση περί προληπτικής εποπτείας.

120 Το άρθρο 39, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ διευκρινίζει ότι «[μ]ια εποπτευόμενη οντότητα θεωρείται σημαντική εφόσον έτσι κρίνει η ΕΚΤ σε απόφαση απευθυνόμενη προς αυτήν [...] αιτιολογώντας την απόφασή της».

121 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι τέτοιου είδους διατάξεις, στο κυρίως κείμενο του βασικού κανονισμού και του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, απλώς υπενθυμίζουν την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχουν τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

122 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αποτελεί ουσιώδη τύπο ο οποίος πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα της βασιμότητας της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτή αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 114 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

123 Υπ' αυτό το πρίσμα, αφενός, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν, κατά τρόπο σαφή και αδιαμφισβήτητο, η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την πράξη, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να είναι σε θέση να ασκεί τον έλεγχό του. Όσον αφορά, ειδικότερα, την αιτιολογία των ατομικών αποφάσεων, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων αυτών έχει ως σκοπό να καθιστά δυνατό τον δικαστικό έλεγχο και να παρέχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η απόφαση πάσχει ενδεχομένως ελάττωμα λόγω του οποίου θα μπορούσε να αμφισβητηθεί το κύρος της (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 115 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

124 Αφετέρου, η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, ιδίως δε του περιεχομένου της επίμαχης πράξεως, της φύσεως των προβαλλόμενων λόγων και του συμφέροντος που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά να τους παρασχεθούν εξηγήσεις. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 116 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

125 Εν προκειμένω πρέπει να επισημανθεί ότι η γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως αποτελεί τμήμα του πλαισίου εντός του οποίου εντάσσεται η προσβαλλόμενη απόφαση και μπορεί, ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που παρατέθηκε στη σκέψη 124 ανωτέρω, να ληφθεί υπόψη προκειμένου να εκτιμηθεί ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας της εν λόγω αποφάσεως.

126 Πράγματι, το άρθρο 24 του βασικού κανονισμού, με τίτλο «Διοικητικό συμβούλιο επανεξέτασης», διευκρινίζει στην παράγραφο 1 ότι «η ΕΚΤ θα συστήσει Διοικητική Επιτροπή Ελέγχου με καθήκον την εσωτερική διοικητική επανεξέταση των αποφάσεων που λαμβάνονται από την ΕΚΤ κατά την άσκηση των εξουσιών οι οποίες της ανατίθενται δυνάμει του παρόντος κανονισμού ύστερα από [σχετικό] αίτημα […]» και ότι «[τ]ο πεδίο της εσωτερικής διοικητικής επανεξέτασης αφορά τη διαδικαστική και ουσιαστική συμμόρφωση της απόφασης προς τον παρόντα κανονισμό». Κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 7 του ίδιου άρθρου, προβλέπονται τα εξής:

«Αφού αποφανθεί όσον αφορά το παραδεκτό της επανεξέτασης, το διοικητικό συμβούλιο επανεξέτασης γνωμοδοτεί εντός περιόδου ανάλογης με το επείγον του θέματος και το πολύ εντός δύο μηνών από την παραλαβή της αίτησης και την παραπέμπει στο εποπτικό συμβούλιο για προετοιμασία νέου σχεδίου απόφασης. Το εποπτικό συμβούλιο λαμβάνει υπόψη τη γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξέτασης και υποβάλλει τάχιστα νέο σχέδιο απόφασης στο Διοικητικό Συμβούλιο. Το νέο σχέδιο απόφασης καταργεί την αρχική απόφαση, την αντικαθιστά με απόφαση πανομοιότυπου περιεχομένου ή την αντικαθιστά με τροποποιημένη απόφαση. Το νέο σχέδιο απόφασης θεωρείται εγκριθέν εκτός αν το Διοικητικό Συμβούλιο εκφράσει αντίρρηση εντός ανώτατου χρονικού διαστήματος δέκα εργάσιμων ημερών.»

127 Εκ των ανωτέρω προκύπτει κατά λογική αναγκαιότητα ότι, στον βαθμό που η προσβαλλόμενη απόφαση αποφάνθηκε κατά τρόπο σύμφωνο προς την περιεχόμενη στη γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως πρόταση, η απόφαση στηρίζεται στην εν λόγω γνώμη και οι εκεί περιλαμβανόμενες επεξηγήσεις μπορούν να ληφθούν υπόψη για την εξέταση του επαρκούς χαρακτήρα της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως.

128 Κατά πρώτον, για τους εκτεθέντες στις σκέψεις 31 έως 32 ανωτέρω λόγους, και αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από τον συνδυασμό της προσβαλλομένης αποφάσεως και της γνώμης του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως προκύπτει ότι, αφενός, η ΕΚΤ έκρινε ότι είναι δυνατή η

συνδρομή «ειδικών περιστάσεων» μόνον εφόσον οι σκοποί του βασικού κανονισμού μπορούν να διασφαλιστούν καλύτερα με την άμεση προληπτική εποπτεία από τις εθνικές αρχές και ότι, αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η προϋπόθεση αυτή πληρούνταν ως προς την ίδια. Πρέπει, επίσης, να επισημανθεί ότι τόσο η γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως όσο και η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχουν σύνοψη των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

129 Περαιτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ανάλυση του πρώτου λόγου ακυρώσεως είναι δηλωτική του ότι η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να κατανοήσει τη συλλογιστική της ΕΚΤ και να την αμφισβητήσει στο πλαίσιο του συγκεκριμένου λόγου, το δε Γενικό Δικαστήριο ήταν σε θέση να ασκήσει έλεγχο νομιμότητας όσον αφορά το βάσιμο της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως.

130 Κατά δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί ανεπαρκούς απαντήσεως στην επιχειρηματολογία την οποία προέβαλε κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, από τις σκέψεις 87 έως 89 και 107 έως 108 ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας, απλώς επιχείρησε να αποδείξει ότι δεν ήταν αναγκαία η άμεση προληπτική εποπτεία από την ΕΚΤ διότι η εποπτεία από τις γερμανικές αρχές επαρκούσε για την επίτευξη των σκοπών του βασικού κανονισμού, χωρίς να αποπειραθεί να αποδείξει ότι η εποπτεία από τις γερμανικές αρχές ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την επίτευξη των εν λόγω σκοπών. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι πρόκειται για επιχειρηματολογία η οποία προδήλως στερείται λυσιτέλειας για την ερμηνεία την οποία επέλεξε η ΕΚΤ, η ΕΚΤ δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει λεπτομερώς τους λόγους της αρνήσεώς της, καθώς η προσφεύγουσα μπορούσε εύκολα να τους συναγάγει από την προσβαλλόμενη απόφαση και από τη γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως.

131 Κατά τρίτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας περί αντιφατικής αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι πράγματι ακριβές ότι η αιτιολογία μιας πράξεως πρέπει να είναι λογική και, ιδίως, να μην εμφανίζει εσωτερικές αντιφάσεις που να εμποδίζουν την ορθή κατανόηση των λόγων εκδόσεως της πράξεως (απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 151).

132 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν χαρακτηρίζεται από τον υποστηριζόμενο αντιφατικό χαρακτήρα.

133 Αφενός, για τους εκτεθέντες στις σκέψεις 31 έως 34 ανωτέρω λόγους, και αντιθέτως προς τα όσα προφανώς υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν υφίσταται αντίφαση μεταξύ, από τη μία, της περιεχόμενης στη γνώμη του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως μνείας του ότι η συνδρομή «ειδικών περιστάσεων» συνεπάγεται ότι οι σκοποί του βασικού κανονισμού, και δη η ανάγκη διασφαλίσεως της συνεπούς εφαρμογής υψηλών προτύπων προληπτικής εποπτείας, πρέπει να διασφαλίζονται καλύτερα με την άμεση εποπτεία από τις εθνικές αρχές και, από την άλλη, της περιεχόμενης στην προσβαλλόμενη απόφαση μνείας του ότι η άμεση εποπτεία της προσφεύγουσας από την ΕΚΤ έπρεπε να είναι αντίθετη προς τους σκοπούς του βασικού κανονισμού, προκειμένου να είναι δυνατή η εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

134 Αφετέρου, όσον αφορά τον αντιφατικό χαρακτήρα της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον, κατά την προσφεύγουσα, έχει ως συνέπεια να μην επαρκεί η συνδρομή ειδικών περιστάσεων για τη δικαιολόγηση της εφαρμογής του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, επισημάνθηκε στη σκέψη 99 ανωτέρω ότι η αιτιολογία αυτή της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι επάλληλη. Το απόσπασμα αυτό δεν ήταν επομένως ικανό να παρακωλύσει την ορθή κατανόηση του εφαρμοζόμενου από την ΕΚΤ κριτηρίου στην προσβαλλόμενη απόφαση.

135 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς κατά νόμο αιτιολογημένη.

136 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

4. **Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά διαπραχθείσα από την ΕΚΤ κατάχρηση εξουσίας λόγω της παράνομης μη ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως την οποία έχει**

137 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην ΕΚΤ ότι δεν έκανε χρήση της εξουσίας της εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ ως προς αυτήν, όπερ συνιστά κατάχρηση εξουσίας. Παρατηρεί ότι η διάταξη αυτή δεν περιέχει εξαντλητικό κατάλογο των λόγων τους οποίους η ΕΚΤ μπορεί να λαμβάνει υπόψη. Επομένως, εσφαλμένως έκρινε η ΕΚΤ στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας θα οδηγούσε σε συνεκτίμηση λόγων μη προβλεπόμενων στον εν λόγω κανονισμό.

138 Η ΕΚΤ, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, ζητεί την απόρριψη του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως.

139 Ασφαλώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι, όταν ένα θεσμικό όργανο έχει εξουσία εκτιμήσεως, οφείλει να κάνει πλήρη χρήση της εξουσίας αυτής (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 2011, Freistaat Sachsen κατά Επιτροπής, T-357/02 RENV, EU:T:2011:376, σκέψη 45, και της 10ης Ιουλίου 2012, Smurfit Kappa Group κατά Επιτροπής, T-304/08, EU:T:2012:351, σκέψη 90). Στο πλαίσιο αυτό, ο εκδότης της πράξεως πρέπει να είναι σε θέση να αποδείξει ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης ότι η πράξη εκδόθηκε κατόπιν πραγματικής ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως, η οποία προϋποθέτει ότι ελήφθησαν υπόψη όλα τα σχετικά στοιχεία και όλες οι σχετικές περιστάσεις της καταστάσεως στη ρύθμιση της οποίας η πράξη αυτή αποσκοπεί (απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, C-310/04, EU:C:2006:521, σκέψη 122).

140 Πάντως, πρέπει να υπομνησθεί στο σημείο αυτό, όπως υπογραμμίσθηκε στις σκέψεις 87 έως 89 ανωτέρω, ότι αποκλειστικός σκοπός της επιχειρηματολογίας την οποία προέβαλε η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ήταν να αποδείξει ότι οι σκοποί του βασικού κανονισμού μπορούσαν να επιτευχθούν με την άμεση εποπτεία της προσφεύγουσας από τις εθνικές αρχές και ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι, για τους λόγους που εκτέθηκαν στο πλαίσιο της αναλύσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αλυσιτελής για την εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ.

141 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΕΚΤ ότι δεν άσκησε την εξουσία της εκτιμήσεως απορρίπτοντας εκ προοιμίου την αλυσιτελή επιχειρηματολογία.

142 Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

5. **Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως την οποία υπέχει η ΕΚΤ να εξετάζει και να συνεκτιμά το σύνολο των σχετικών στη συγκεκριμένη υπόθεση περιστάσεων**

143 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28, παράγραφος 2, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, η ΕΚΤ πρέπει να λαμβάνει υπόψη όλες τις σχετικές περιστάσεις. Αναφέρεται επίσης στην υποχρέωση την οποία υπέχει η ΕΚΤ να εξετάζει και να συνεκτιμά, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία είναι κρίσιμα στη συγκεκριμένη υπόθεση, η οποία απορρέει από το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

144 Προσάπτει στην ΕΚΤ ότι δεν συνεκτίμησε τις περιστάσεις οι οποίες αφορούν, πρώτον, το ότι ήταν αδύνατο στην πράξη να περιέλθει σε κατάσταση αφερεγγυότητας, δεύτερον, το ότι δεν πληρούσε κανένα από τα κριτήρια του άρθρου 6, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, με εξαίρεση εκείνο του μεγέθους, και, τρίτον, το ότι η προληπτική εποπτεία την οποία ασκούσαν οι γερμανικές αρχές δεν αποδείχθηκε ανεπαρκής κατά το παρελθόν.

145 Η ΕΚΤ, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, ζητεί την απόρριψη του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως.

146 Κατά πάγια νομολογία, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διαθέτουν εξουσία εκτιμήσεως, η τήρηση των εγγυήσεων που κατοχυρώνονται από την έννομη τάξη της Ένωσης στις διοικητικές διαδικασίες αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία.

147 Βεβαίως, μεταξύ των εγγυήσεων που προβλέπει η έννομη τάξη της Ένωσης στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών περιλαμβάνεται, ιδίως, η αρχή της χρηστής διοικήσεως, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και με την οποία συνδέεται η υποχρέωση του αρμοδίου θεσμικού οργάνου να ερευνά, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, Atlantic Container Line κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-191/98 και T-212/98 έως T-214/98, EU:T:2003:245, σκέψη 404).

148 Η υποχρέωση αυτή υπενθυμίζεται στο άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ, καθόσον στο άρθρο αυτό διευκρινίζεται ότι, «[κ]ατά την ως άνω αξιολόγησή της, η ΕΚΤ λαμβάνει υπόψη όλες τις σχετικές περιστάσεις».

149 Ωστόσο, για λόγους ανάλογους προς τους εκτεθέντες στη σκέψη 140 ανωτέρω, αρκεί να τονισθεί ότι οι περιστάσεις τις οποίες, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεν συνεκτίμησε η ΕΚΤ στερούνταν λυσιτέλειας για την εφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού-πλαισίου ΕΕΜ και ότι, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να προσαφθεί λυσιτελώς στην ΕΚΤ ότι δεν έλαβε υπόψη τις περιστάσεις αυτές κατά την εφαρμογή της ως άνω διατάξεως.

150 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, η προσφυγή στο σύνολό της.

IV. **Επί των δικαστικών εξόδων**

151 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι εν προκειμένω η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να υποχρεωθεί να φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η ΕΚΤ, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

152 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Επομένως, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Prek Labucka Schwarcz

Kreuschitz Schalin

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Μαΐου 2017.

(υπογραφές)